

Alec Blenche

ORAȘUL VERDE ȘI POVESTEA CULORILOR

Ilustrații de
Doina Axenti

În Orașul Verde, totul este verde. Oamenii sunt verzi, copacii sunt verzi, pisicile sunt verzi, chiar și roșiile sunt verzi. Și poate că vă întrebați: cum e posibil așa ceva? Păi, este foarte simplu. În Orașul Verde, toată lumea poartă ochelari.

Și ce legătură să aibă ochelarii cu faptul că totul este verde?

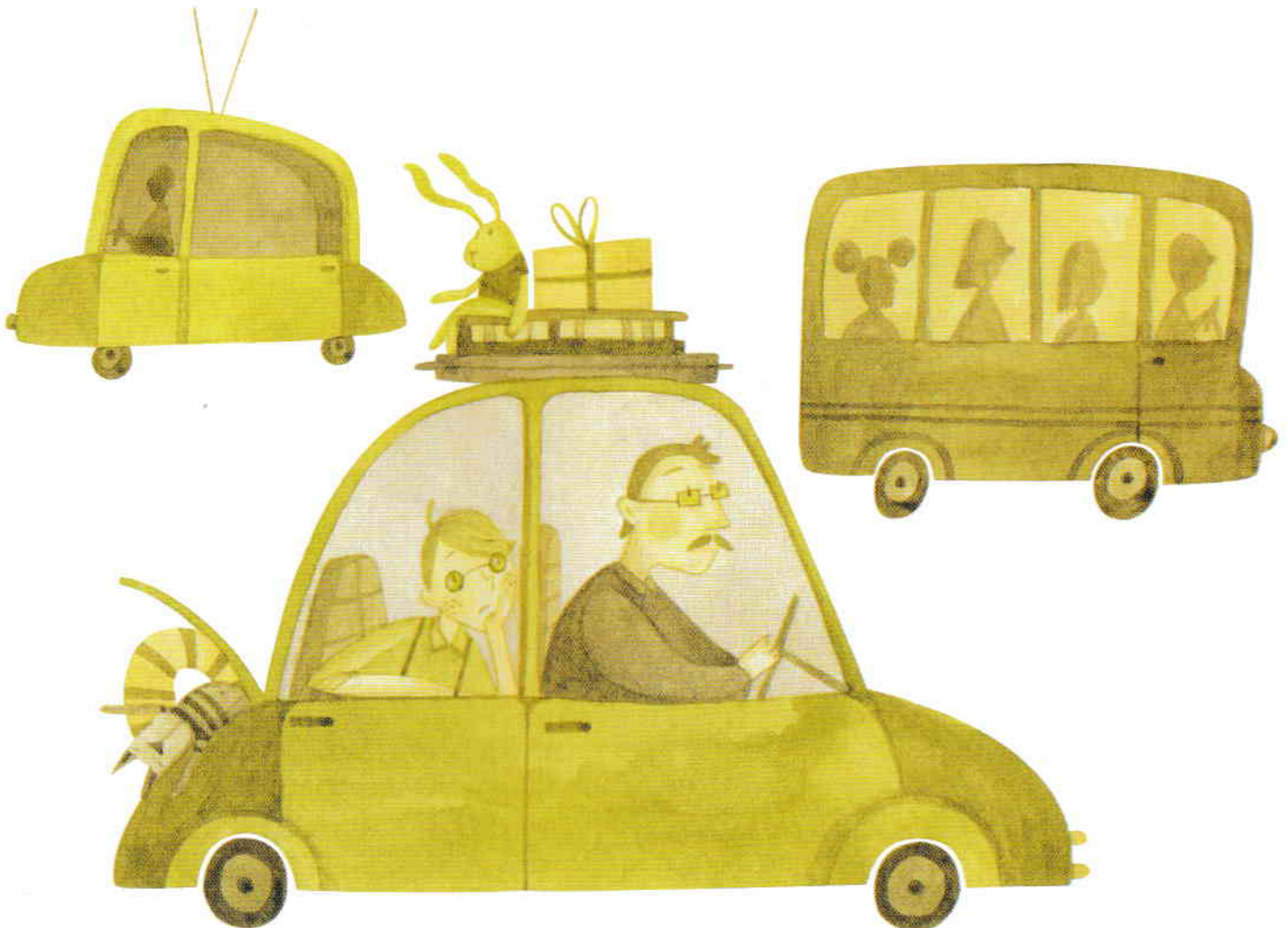
Păi, vedeți voi, nu sunt orice fel de ochelari. Sunt ochelari... ați ghicit, verzi. Au rame verzi, dar și lentile verzi.

Așa că în Orașul Verde totul este verde. Și, pentru că totul este verde, oamenii se comportă toți cam la fel. Se duc la muncă în mașinile lor frumoase și verzi, vin acasă în casele lor verzi, se joacă cu copiii lor verzi și apoi se culcă în paturile lor confortabile și, bineînțeles, verzi.

Și ce ar fi rău în asta? poate că vă întrebați. La urma urmei, verdele este o culoare chiar foarte frumoasă. Așa că de ce să nu fie toate lucrurile verzi? Totul era așa cum trebuia să fie, adică verde.

Însă nu și pentru micul Oliv.

Oliv era un băiețel un pic mai înalt decât o bicicletă. Și, cum era singur la părinți, își petrecea o mare parte din timp jucându-se de unul singur prin curtea casei sale. De multe ori îl vedeai cărând câte-o găleată pe care se urca să privească peste gardul vecinilor.

Însă nu era nici acolo mare lucru de văzut, pentru că și acolo toate lucrurile erau verzi.

Și, deși era destul de micuț, viața i se părea extrem de monotonă. Se trezea de dimineață, se ducea să se spele pe dinții lui verzi cu pasta sa de dinți verde, apoi se îmbrăca în hainele de școală, care erau întotdeauna verzi, și pleca la școală. Acolo toți copiii verzi mergeau la ore, citeau din cărțile lor verzi și apoi se întorceau acasă. Oliv lua cina împreună cu familia sa și apoi se ducea la el în cameră să se joace cu jucăriile lui verzi.

De multe ori se uita în oglindă și ar fi vrut să-și dea jos ochelarii pe care îi purta încă de când se născuse. Însă știa că nu avea voie să facă așa ceva. De când începuse să înțeleagă cuvintele celor mari, i se spusese în fiecare zi să nu cumva să își dea jos ochelarii, altfel o să orbească pe loc. Toată lumea din Orașul Verde știa acest lucru foarte bine. Așa că nimeni nu îndrăznea vreodată să-și dea jos ochelarii. De altfel, existau tot felul de povești despre unul și altul care, din curiozitate, și-au dat jos ochelarii și nu au mai văzut nimic.

Probabil că din acest motiv ochelarii tuturor erau bine prinși de cap cu un șnur – bineînțeles, de culoare verde – astfel încât să nu le cadă, din greșeală, de la ochi.

În zilele călduroase de vară, lui Oliv îi plăcea să se plimbe pe malul râului verde din partea de sud a orașului. Acolo căuta pietricele de diferite mărimi, pe care le arunca în apă. Apoi, de multe ori, se întindea pe iarbă și privea cu mare curiozitate cerul verde de deasupra sa.

Într-o zi, văzu o piatră cum nu mai văzuse până atunci. Era undeva în mijlocul râului, pe o ridicătură de pământ ce se înălța din apele care curgeau la vale. Se hotărî să ajungă la ea. Făcuse asta și altă dată, așa că nu-i era deloc frică. Își dădu jos încălțăminte, își suflecă pantalonii și păși cu atenție în apa caldută. La un moment dat, călcă pe o piatră alunecoasă și, pierzându-și echilibrul, fleoșc! căzu în apă. Nu era deloc adâncă, însă se sperie și începu să dea repede din brațe și din picioare. De bine, de rău, ajunse la malul celălalt. Apoi se prinse de o tufă și încercă să se tragă în sus, dar tufa se rupse și băiatul căzu iarăși în râu, de data asta direct în fund.

Oliv scoase un sunet puternic de nemulțumire: Mmmmmmm! Se ridică în picioare, cu pantalonii uzi learcă, și se îndreptă cu disperare spre aceeași tufă, însă, trăgând prea tare de ea, se împiedică și căzu în frunziș. Se zbatu să iasă de acolo și, când reuși în sfârșit să-și facă loc prin mulțimea de crengi și frunze, se împiedică de o rădăcină și, buf! căzu în nas. Stătu acolo câteva secunde bune să-și tragă sufletul, gândindu-se la seria de căzături și rostogoliri. Și totul pentru o piatră! Pufni în răs.

Apoi se întoarse pe spate pentru a privi cerul, așa cum făcuse și altă dată. Însă, de data asta, cerul parcă era mai frumos ca oricând. Privi apoi în dreapta, de unde se auzea trilul unei păsări, și zări cea mai frumoasă pasăre pe care o văzuse vreodată. Ceva se întâmplase.

Să fi fost de la bălăceala de mai înainte? se gândi Oliv. Sau de la căzăturile în lanț? Se ridică și privi râul care-și continua curgerea. Și atunci amuți. Râul nu mai era verde. Nu știa ce culoare avea, dar îi stătea foarte bine. La fel cum noile culori pe care le vedea se potriveau de minune cerului și norilor și copacilor și soarelui, chiar și fluturilor ce zburau din floare în floare.

